

V Praze 16.listopadu 1892

Byl slavný večer dne 8.listopadu v Národním divadle. Třetí díl tragické trilogie Jer. Vrchlického Hippodamie se poprvé dával s hudbou Fibichovou.

Ode dvou let, co jednotlivé oddíly trojdílné tragedie se dávají, snaží se někteří kritikové divadelní, obzvláště hudební, vštípití obecenstvu víru, kterak tu slovo básníkově snoubí se s hudbou v souladný celek, jenž nejvyšší požitek dramatický poskytuje. Ano dočítáme se i hyperbolí, že prý duše obou básníků při komponování v jedno splynuly a tím že zjednáno skvělé vítězství novodobého mluveného dramata hudebního atd. Část obecenstva snad tomu všemu uvěří. Řekne si: „Sluší přece mnoho dáti na písmo znalců - snad se nám jen zdá, že někde a někdy polnice, lesní rohy nebo tympány slovu překáží; i musíme si novému genu zvykat a pomáhat dělat nadšení, aby se nám neřeklo, že tomu nerozumíme a na výši uměleckou vzepnouti se nedovedeme, tak, tak!“ I hledí takto mnozí přemluvit skutečný dojem svůj, jenž vysloven býti může v ten rozum, že hudba slovu překáží, hercově trpělivosti tuhou zkoušku ukládá a tragedii bedlivě stopovati obecenstvu brání.

To vše není tu řečeno na újmu mistrné skladby Fibichovy, jížto náleží všechna čest. Avšak dovolím si vysloviti mínění, že při tragedii není a nebude místa pro hudbu, pokud nejde o průvody, revoluce a jiné podobné zjevy, v říši choreografie náležející.